

PILÓTÁK VÉLEMÉNYE KETTEN A HATVANBÓL

IRU aranydiplomás gépkocsivezetők

1 000 000 KILOMÉTER BALESET NÉLKÜL

Az IRU a közlekedés biztonságának javításáért 1967-ben megalapította az úgynevezett „aranydiploma” kitüntetését. Az aranydiplomát és az ezzel járó díszoklevelet azok a személyszállító, illetve árufuvarozó gépkocsivezetők kaphatják meg, akik 1 millió kilométert balesetmentesen közlekedtek. Tehát azok – mert ennyit csak hosszú-hosszú évek alatt lehet levezetni –, akik akár belföldi, akár pedig a nemzetközi forgalomban szabályosan, korrekt módon, mintaszerűen látják el munkájukat, saját hibájukból nem okoztak közlekedési balesetet.

A kitüntetés elnyerésének feltételei az esztendőök során változtak, szigorodtak. Jelenleg tehát az elmúlt évi, a 2007-es díszoklevelet kizárólag a Magyar Közúti Fuvarozók Egyesülete tagjainak gépkocsivezetői kaphatják meg. A kitüntetés várományosának legkevesebb 20 esztendeje megszakítás nélkül gépkocsivezetőként kell dolgoznia, legalább öt esztendeje ugyanannak a fuvarozószervezetnek vagy magánfuvarozó vállalkozónak az alkalmazásában, legalább egymillió kilométert meg kell tennie nemzetközi vagy belföldi forgalomban, saját hibájából nem okozhatott súlyos, testi sérülést okozó balesetet az elmúlt 20 esztendőben, valamint nem sérthette meg súlyosan sem a közúti, sem pedig a vám- és adminisztratív követelményeket az utóbbi öt esztendőben sem a belföldi, sem pedig a külföldi fuvarozások alkalmával.

A Magyar Közúti Fuvarozók Egyesülete idei országos közgyűlésén 60 magyarországi

gépkocsivezető kapta meg az IRU-kitüntetését. Íme, közülük kettő.

KERTÉSZ GÁBOR, A VOLÁNBUSZ GÉPKOCSIVEZETŐJE

Sokféle embert utaztatunk

– Kellemetlen emlékem nincs – szabadkozik, mert én fele-fele arányban kértem tőle egy kellemetlen és egy kellemes emléket azokból az évtizedekből, amelyeket a sofőrülésben töltött el. Kertész Gábor ugyanis 1982 óta autóbusz-vezető, és ebből a több mint 2 és fél évtizedből 15 év nemzetközi utakon telt el. Van tehát tapasztalata, rutinja nem is kevés.

– Helyközi járással kezdtem, és ma már az autóbusz-vezetés csúcsa, hogy a nemzetközi menetrend szerinti fuvarozásban veszek, vehetek részt. Rosszat nem tudok mondani, persze nem is szeretnék erről a számomra csodálatos munkáról. Nekem csak kellemes élményeim fűződnek ezekhez a

hosszú utakhoz. Európát körbejártam többször is.

A kellemes élmények egyike, ha a szigetországba indul a busz. Felérünk Calais-ba, ahonnan meglátja az ember a hajót a kikötőben, amire fel kell gurulni az utassal teli autóbusszal. De nagyon nagy élmény volt az is, amikor lementünk délre, és Görögországba vittem le utasokat. Miután mi, emberek nagyon sokfélék vagyunk, nagyon sokféle embert utaztatunk is. Ma már ott tartunk, hogy „nemzetközi színekben evezünk”, vagyis nemcsak magyar utasaink vannak, hanem külföldiek is bőven.

Az olaszországi menetrend szerinti járatainkon a pihenők alkalmával az utasoknak el szoktuk mondani, hol állunk meg és mennyi időre. Ilyenkor rendszerint minimum egy utas odajön, és megkérdezi a biztonság kedvéért, hogy akkor valóban 20 percre állunk meg? A válasz igen, 20 percre, de 20 perc múlva legyen szíves visszajönni. Jó, rendben van – hangzik el minden egyes alkalommal a válasz. Most pedig jöjjön a konkrét történet.

Húsz percre megálltunk egy autóbusz-parkolóban, egy autogrill mellett, de már eltelt minimum félóra, és az utasnak nyoma nincs sehol. Majd a kollégám úgy gondolta, hogy megtréfáljuk a kedves utasunkat, miután láttuk, hogy még mindig ott ücsörög a shopban, és fogyaszt valamilyen itáliai szörpfeleséget, amit rendelt. Mi az autóbusz ajtaját bezártuk, és szépen elindultunk, feltűnően – hogy végre észrevegye – az étterem előtt elgurultunk. Aztán meg arra gondoltuk, hogy félreállunk, „eldugjuk” az utas szemé elől az autóbust, meg akartuk egy kicsit leckéztetni. A kedves utas amint ezt meglátta, vagyis eltűnt a szemé elől az autóbusz, megijedt. Otthagytott csapat-papot és futott a busz után. De miután megálltunk, megkérdezte: maguk most itt akartak hagyni? Mondtuk neki válaszképpen, hogy eszünk ágában sem volt őt itthagyni, viszont meg szeretnénk kérdezni, hogy ismeri-e az órát?

Egy másik eset alkalmával Budapest és Amszterdam között közlekedtünk. A menetrendet mindenki megnézi, hiszen nyilvános. Jön a kedves utas indulás előtt, és megkér arra, meséljem el neki, hol fogunk reggelizni, ebédelni, vacsorázni. Mondtam a hölgynek, hogy – láthatja – ez nem szerepel a menetrendben. Csak a megállók szerepelnek. Mire a hölgy: hogy képzeli ezt maguk? Csak úgy elindulunk, és senki nem ad felvilágosítást arról, hogy hol fogunk majd étkezni? Mondtuk neki: ott, ahol éppen meg tudunk majd állni egy-egy pihenőre, vagyis 20-30 percre, ott majd reggelizik. Beértünk Németország területére, megálltunk egy parkolóban, és ott meg is tartottuk az első pihenőt. Természetesen jeleztük az utasoknak, hogy 30 percre leállunk. Ekkor az a bizonyos hölgy közölte velünk, hogy akkor ő most elmegy reggelizni. Ez reggel fél 6, 6 óra körül volt. 44 ember ült az autóbuszban, ennyi utasunk volt. A hölgy valahol villásreggelizik, a többi 43 ember meg ül és vár a buszon, hogy visszajöjjön a hiányzó utas. Mondja nekünk a többi várakozó utas, hogy induljunk el, hogy menjünk. Mi meg – természetesen – azt feleltük, hogy nem hagyhatjuk itt a kedves utast, hiszen érvényes menetjegye van. Ezután leszállt az autóbusról egy másik utas, és elment a villásreggeliző hölgyért. Hogy kettejük között mi zajlott le nem tudom. Hogy mi lett a történet vége? Nos, mindennek elmondták a hölgyet, csak úriasszonynak nem. Ő pedig miután visszahozták a buszba, beült a sarokba, és Amszterdamig meg se szólalt, még ki sem szállt a kocsiból. Hogy mi ebből a tanulság? Hát mindenekelőtt az, hogy ha ennyi ember utazik együtt, akkor próbáljanak meg egymáshoz alkalmazkodni, azaz kulturáltan együtt utazni. Nekünk többek között az a feladatunk, hogy a menetrendet a lehetőségeket figyelembe véve igyekezzünk betartani. Még akkor is, ha pihenőt tartunk közben. Márpedig pihenőt mindig kell tartani. Ha azt

Kertész Gábor: Miután mi, emberek nagyon sokfélék vagyunk, nagyon sokféle embert utaztatunk is. Ma már ott tartunk, hogy „nemzetközi színekben evezünk”, vagyis nemcsak magyar utasaink vannak, hanem külföldiek is bőven

mondjuk, hogy 30 percre álltunk meg, akkor 30 perc múlva mindenki jöjjön vissza. Ezek a minimális utazási feltételek, szabályok, amelyeket mindenkinek be kell tartani. Amiket itt elmondtam, természetesen kirívó esetek voltak, azért is emlékezem meglehetősen élénken rájuk. A kollégák biztos tudnának még sokat sztorizni.

Egy másik alkalommal egy hölgy egy másik utazási irodával akart volna utazni, de valamilyen oknál fogva nem tudott velük elmenni, ezért velünk, a Volánbusszal utazott Amszterdamba. Közben mesélte, hogy annál a másik utazási irodánál milyen silányak a körülmények, ezért jött velünk. Igaz, a Volánbusz ugyanazt az utat 10 ezer forinttal drágábban tette meg. Az utazásunk folyamán a hölgy 100 százaléig elégedett volt. Megérkeztünk Amszterdamba. Azért utazott ki, mert a lánya és a veje kint élt, hozzájuk igyekezett. Ők fogadták, és mondta is nekik, hogy nagyon kellemesen utazott, jól érezte magát végig az úton.

Eltelt két hét. Majd a hölgy velünk utazott vissza is. Mi ugyanúgy, ahogy odafelé, visszafelé is szeretnénk volna a legmegfelelőbb szolgáltatást nyújtani. De közbejött egy galiba. Az egyik autóbusz a négyből – mert egyszerre négy busszal közlekedünk ezen az útvonalon – meghibásodott. A feladat adott volt, éspedig hogy a másik három autóbusznak a meghibásodott busz utasait fel kellett venni természetesen, és továbbhaladni. Az elromlott autóbusz javítását pedig a buszvezetők intézték. A történet régi, ez abból is látszik, hogy akkor még az Erzsébet téren volt a nemzetközi járatok végállomása. Nos, visszatérve az utazásra, hogy a négyből egy autóbusz elromlott, az azt jelentette, hogy a reggeli érkezés csúszott vagy húsz-huszonöt percet. Nem tudni a mai napig, hogy a hölgy mire gondolt. A lényeg azonban az, hogy a pályaudvar vezetőjéhez bement panaszkodni, és a következő történetet adta elő: micsoda túrhetetlen állapot, hogy 20 per-

cet késik az autóbusz Amszterdamból Budapestre jövet. Nos, a történethez még az is hozzátartozik, hogy ha csak ennyit mondott volna, azt feleltük volna neki, hogy üsse kavics. De nem ezt mondta. Nyilván úgy érezte, hogy a sztorit körül kell keríteni valami mással is még. Íme: azt mondja a pályaudvar vezetőjének: micsoda állapot, hogy az autóbuszon menet közben végig bezárták a toalettet, amelyben még WC-papír sincs. Hogy van ez? Kérdeztük egymás között. Ha az autóbuszban zárva van a WC, akkor honnan tudja a kedves utas, hogy nincs bent a fülkében WC-papír? Az autóbusz vezetőjének pedig ilyenkor nagyon nehéz a feladata, mert az utasokkal még ilyen helyzetben is higgadtan és nyugodtan kell beszélni. Így is történt. De azért emlékezetes maradt a történet...

PAMPUK JÓZSEF, A TRANS SPED KFT. MUNKATÁRSA

18 éve kamionozom

Németországban, a 3-as út melletti parkolóban történt egy eset. Kétségtelen tény, hogy egy olyan parkolóban álltam meg, ahol nem szívesen szoktunk parkolni, csak hogy a szükség törvényt bont. Egy erdei parkolóról van szó, ami nincs kivilágítva, és olyan kicsi, hogy 5-6 autónál több nem fér bele. De miután a munkaidőm ott járt le, kénytelen voltam ott megállni. Hajnali négyre húztam fel az órámat, és előkészítettem erre az időre a kávémat. Felébredtem, elkezdtem a napot. 4 óra 10 perckor azt vettem észre, hogy a DAF jobb oldali elektromos ajtózájra mintha „föjlött” volna valahogy. Valaki kinyitotta, tehát kívülről be akartak jönni. Az volt a szerencsém, hogy a jobb első ülésen ültem, és ezért simán, minden megerőltetés nélkül oda tudtam nyúlni az ajtóhoz, megakadályoztam, hogy kinyissák. Húztam befelé, közben a másik kezemmel fölkapcsoltam villanyt, ezzel jeleztem, hogy nem alszom, nem is üres a kocsi, vannak benne.

Pampuk József:
4 óra 10 perckor azt vettem észre, hogy a DAF jobb oldali elektromos ajtózájra mintha „föjlött” volna valahogy. Valaki kinyitotta, tehát kívülről be akartak jönni

Azonnal félbemaradt a betörési kísérlet, abbahagyták a próbálkozást, elszaladtak.

Tulajdonképpen semmi bántódásom nem történt, nem is vettem el tőlük semmit, nyilvánvalóan azért, mert nem is gondolták, hogy ott ülök az első ülésen.

Egy másik történet alkalmával Lengyelországból utaztam Svédországba hajóval, illetve a hajón kamionnal. Ez a Kopernikus volt, ennek az ikertestvére, amelyiket szintén Kopernikusnak hívtak, elsüllyedt, akkor 5 magyar kamionos lelte halálát a tengerben. Már eleve rossz érzésem volt, amikor megtudtam, hogy ezzel a hajóval kell átkelnem a tengeren. A hajó neve és a hajótársaság is szorongást okozott bennem, mert ezek a hajók nem a legjobb műszaki állapotban voltak. Sétáltam, jöttem-mentem a hajón, nem találtam a helyem. Nyilván látták rajtam, hogy valami nem stimmel nálam. Feltelezem, a hajó legénysége megszánt, ezért odaülhettem a hajó kapitánya mellé. Nézhettem, ahogyan kormányozza a hajót. Csak hogy olyan hullámok jöttek, amelyek fölcaptak az első, második emeletig. Ekkor a kapitánynak hirtelen megnövekedett a dolga. Ez a tény olyan félelmet keltett bennem, hogy a mai napig sem szeretek hajóval utazni.

És akkor most jöjjön egy kellemes élmény. Még a 90-es évek derekán történt. Volt egy rendszeres fuvarunk: Nyírbátorból hordtunk Olaszországba cipőt, két cég között fuvaroztunk. Azaz a Nyírségben elkészítették a kész cipőt, amit mi kivittünk Olaszországba, onnan pedig az alapanyagot hoztuk haza.

Én, miután már sokadszor utaztam oda meg vissza és sokadszor végeztem ezt a fuvarot, az olasz raktárossal meg a raktárvezetővel barátságba keveredtem, és egy idő után megkérdeztem tőlük, elhozhatnám-e a feleségem. Mondták: természetesen. Otthon jeleztem a feleségemnek a fejleményeket, megállapodtunk abban, hogy együtt megyünk ki, és akkor egy hétvégét eltöltünk a tengerparton. Csütörtökön érkeztünk ki, és mondtam a raktárosnak, próbálja már úgy intézni, hogy hétfőn lenne a lerakodás és a visszarakodás is. Így is történt. Elintézte. Három napot eltölthettünk a tengerparton. Az egészben az volt a legjobb, hogy a cipős cégnek szombaton egy záró bulija, összejövetele volt. Volt ott grillpartitól kezdve minden. Annyira rendesek voltak, hogy mi is részt vehettünk a céges bulin, és ettünk, ittunk, nagyon jól éreztük magunkat egy hosszú hétvégén a feleségemmel.

Nagyon jó volt, hogy ki tudtam vinni olaszba a feleségemet. Ez a cég, ahol dolgozom ebből a szempontból is korrekt, 13 éve itt dolgozom. Tudvalévő, hogy mi, kamionszörfők nagyon sokat vagyunk távol a családtól. Ha a feleségem el tud kéredezni a munkahelyéről, vagy olyan helyre megyek, ahol ő még nem járt, akkor a főnökeimnek ezt jelzem. Ha nem ADR szállítmányt viszek vagy nem az EU-ba való továbbfuvarozásról van szó, akkor éves szinten kétszer-háromszor hozzájárul a cég, hogy valamelyik családtagomat kivihetem magammal az útra.

B. Lengyel Anna